

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1467/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Хрваћанина, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1374/19 од 13.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 527/20 од 01.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Хрваћанина, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 1374/19 од 13.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1 527/20 од 01.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 1374/19 од 13.07.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 3 године не изврши ново кривично дело.

На основу члана 84. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара на слободи, која мера ће се спровести у Дневној болници Центра за породичну терапију алкохолизма – Институт за ментално здравље у Београду, улица Палмотићева број 37, а време лечења не може трајати дуже од 2 године, те је одређено да ће, уколико се окривљени без оправданог разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти, условна осуда бити опозвана, а мера безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи бити замењена мером безбедности обавезног лечења алкохоличара затвореног типа.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 527/20 од 01.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Хрваћанин, због „погрешне примене кривичног закона“ и повреде члана 447. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи од оптужбе због кривичног дела из члана 194. став 1. Кривичног законика или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да укине другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање, као и да се извршење мере безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи, одложи.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења истог наводи погрешну примену закона, дакле, повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју у поднетом захтеву не нумерише. Међутим из образложења захтева у вези са овом повредом произилази такође, да бранилац указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истицањем да се заправо у радњама окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, јер у конкретном случају оштећена није члан породице у смислу члана 112. тачка 28. Кривичног законика. С тим у вези, у захтеву се наводи да се оштећена – снаја, у односу на овде окривљеног свекра, не сматра чланом његове породице, због чега према ставу браниоца у конкретном случају није било услова да се примени члан 194. Кривичног законика и окривљени огласи кривим због предметног кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи браниоца окривљеног били су предмет разматрања Вишег суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепене пресуде. Виши суд у Београду као другостепени суд је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 3., у трећем ставу другостепене пресуде Кж1 527/20 од 01.10.2020. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Наиме, Врховни касациони суд налази да из чињеничног описа кривичног дела описаног у изреци првостепене пресуде за које је окривљени АА оглашен кривим произилазе сва законска обележја кривичног дела насиље у породици уз члана 194. став 1. Кривичног законика, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног – да је критичном приликом претњом да ће напасти на живот и тело дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство члана своје породице - своје снаје, оштећене ББ, радњама ближе описаним у изреци, тако и субјективна обележја кривичног дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела, како то правилно закључују и првостепени и другостепени суд.

Како су, дакле, оштећена ББ, као снаја и окривљени АА, као њен свекар, чланови породице, у смислу одредбе члана 112. став 28. Кривичног законика, то су неосновани наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац указује на повреду члана 447. став 2. ЗКП, истицањем да другостепени суд није позвао браниоца и окривљеног на седницу већа иако је то у изјављеној жалби захтевано. Међутим, како повреда члана 447. став 2. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлог због кога је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у оцену ових навода није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић